

[Knud Lind]

lukning, når det drejer sig om almindelige borgere – de findes nemlig i retsplejeloven – og når det drejer sig om en undersøgelse af f.eks. et ministeriums eller en ministers fejltagelser.

Nr. L 235 med de dertil stillede ændringsforslag vil svække politikernes troværdighed i befolkningen yderligere. Aftalen mellem regeringen, CD og Socialdemokratiet forstærker forløbets utroværdigheden.

Grundlovens § 3 hviler stadig på det synspunkt, at enkeltpersoner og enkeltorganer ikke må få for meget magt. Men bestemmelsen udtrykker også det princip, at statsfunktionerne skal deles mellem organer, der specielt er indrettet til at varetage deres og kun deres særlige funktion: Domstolene skal dømme, administrationen skal administrere, og lovgiverne skal lovgive, og det skal de, fordi det er de indrettet til. Således står der i bogen, der hedder »Grundloven og det politiske liv i Danmark«. Den er skrevet af en hr. Karl Hjortnæs.

Jeg kan ikke rigtig få det til at stemme med det, der er kørt frem her, når man så kan læse i justitsministerens bemærkninger til ændringsforslag nr. 3:

»Før justitsministeren træffer beslutning om, at undersøgelsen skal foregå for lukkede døre, vil spørgsmålet blive gjort til genstand for et samråd i Folketingets Retsudvalg mellem udvalget og justitsministeren.«

Jeg kan ikke rigtig få det til at stemme med de ting, der står i hr. Karl Hjortnæs' bog »Grundloven og det politiske liv i Danmark«, og når man samtidig hører den socialdemokratiske ordfører her. Det stemmer ikke rigtig. Det smager af sammenspisthed i usædvanlig grad, og det øger utroværdigheden ude i befolkningen med hensyn til Folketinget. Man må stærkt beklage, at nogle partier er gået med til dette.

Og man kunne spørge sig selv: Hvad er årsagen til, at de kan gå så langt? Ja, årsagen ligger reelt i, vil jeg tro, at CD har været vred over, at der har været nogle ting i regeringen, en bestemt minister, og derefter har man forlangt, at nu skulle klapjagten indledes, og så skulle nr. L 235 pludselig på bordet. Så skulle man jo passe på, hvis nu der var nogle fra CD, der også havde fået fingrene i fedtefadet, at de ikke blev skreget ud.

Så begyndte hele dansen om utroværdigheden og om at få lagt låg på den sorte gryde. Man havde fået en enkelt person op i den sorte gry-

de, men for at der ikke skulle komme flere op i den, var man nødsaget til at lave alt dette røgslør. Det er jo realiteterne bag alt det her.

Og tænk, så slutter man dér i strid med al god skik og i strid med de intentioner, der ligger i grundloven. Før justitsministeren træffer beslutning, løber justitsministeren op i Retsudvalget i et samråd og spørger: Må jeg nu også lukke dørene i denne sag? Og så får ministeren et venneråd, som de siger i mafiaen, om dørene skal lukkes eller ej – et tilbud, man ikke kan afslå – og derefter bliver dørene lukket. Det er realiteterne i dette her, i stedet for at man havde kørt det efter de samme regler som mindstemål, som fru Ebba Strange talte om, efter retsplejelovens almindelige regler. Ikke engang det ville man.

Så spørger man sig selv: Hvordan skal befolkningen have tillid til dette Ting, når det skal foregå sådan netop i disse sager, som de interesserer sig for? For befolkningen interesserer sig formentlig ikke så meget for en eller anden lille personlig sag for arbejdsmand Jensen, hvor reglerne er helt klare, men herinde, hvor der virkelig kan komme interesse om en sag, kan man lave al denne maskepi og virkelig få lukket det hele inde.

Det er forkasteligt, og det er derfor, Fremskridtspartiet har stillet sine ændringsforslag. Vi håber, de går igennem, men vi tror det desværre ikke, når man kender det forlig, der er indgået mellem CD, regeringen og Socialdemokratiet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at de ændringsforslag, der er stillet af justitsministeren, efter vores opfattelse er en klar forbedring i forhold til det lovforslag, der blev fremsat af justitsministeren den 15. maj 1990. Under førstebehandlingen påpegede jeg to forhold, som ikke var tilfredsstillende. Det ene var bestemmelsen i den foreslåede § 21 a, stk. 3, om, at undersøgelsen foregår for lukkede døre. Jeg er glad for, at det nu efter ændringsforslaget med bemærkninger hedder, at undersøgelsen som hovedregel skal foregå for åbne døre. Det synes jeg er en forbedring.

Men så rejser der sig det spørgsmål: når undersøgelsen som hovedregel skal foregå for åbne døre, hvem skal så afgøre, hvornår man under bestemte vilkår skal lukke dørene? I byret-